

måske endnu flere er blevet skræmt fra at ansøge om tilbagebetaling på grund af de umådeligt store krav, der er stillet til dokumentation, kombineret med følelsen af afmagt, når man møder systemet med al dets magt og væld.

Nogle af de mest groteske sager, som siden 1992 har verseret, vil efterfølgende blive skitseret.

Sukkerroeproducenterne:

Sukkerroeproducenterne fik som en af de få brancher en aftale med Told & Skat om tilbagebetaling af ambien. Dette er dog først sket efter 3½ år, hvor forhandlingerne har stået på. Sukkerroeproducenterne har ellers en klokkeklar sag. De afsætter deres produkter til sukkerfabrikkerne på kontrakt og har derfor ikke haft mulighed for at overvælde ambien på næste led i processen.

Argumentet med at overvælde prisen har netop været skattemyndighedernes væsentligste argument for ikke at tilbagebetale hele ambien. (Selv dette argument har den seneste dom fra EF-Domstolen nu i øvrigt så sået tvivl om. Denne problemstilling er behandlet senere). For at undgå en uoverskuelig mængde retssager besluttede roeproducenterne efter aftale med Told & Skat Region Maribo at føre sagen på det administrative plan. Dette tog dog uendelig lang tid, og da sagen fik lov til at ligge stille i et års tid, sendte advokat Steffen Olsen-Kludt, som repræsenterer fire organisationer for roeproducenter, den 10. august 1995 en telefax til Skatteministeren for at få gang i sagen igen.

Efter et mellemliggende møde og knap fire måneder senere meddelte Told & Skat en anerkendelse af sukkerroeproducenternes krav på tilbagebetaling. Aftalen faldt på plads i november 1995. Sukkerroeproducenterne skal have 2,5 pct. af momsgrundlaget i perioden tilbage, dog fratrukket 32 pct., som dækker direkte og indirekte omkostninger ved produktion af sukkerroerne.

Umiddelbart efter begyndte Told & Skat at tilbagebetale de første beløb i overensstemmelse med aftalens ordlyd. Dermed synes alt i sin skønneste orden. Men i januar 1996 meddeler Told & Skat, at der er rejst spørgsmål om rækkevidden af den tilbagebetaling, der kan ske efter aftalen. Det vil sige, at på trods af en indgået aftale med sukkerroeproducenterne griber skattemyndighederne pludselig ind og hævder sågar, at der aldrig har været en aftale, blot nogle retningslinjer. Dette hævdes trods det faktum, at der i aftalen nævnes »aftale« seks gange og syv gange i et følgebrev. Advokaten for sukkerroeproducenterne kan selvfølgelig ikke finde sig i aftalebrud, selv når

det er staten, der begår aftalebruddet, og overdrager kravet om overholdelse af aftalen til inkasso. Som om intet var hændt, og på trods af en indgået aftale, dikterer skattemyndighederne således betingelserne for tilbagebetaling.

Her står sagen så nu. Advokaten har i afmagt over for systemet opfordret sine klienter til at tilbageholde det efter aftale med skattemyndighederne tilbagebetalingspligtige ambibeløb i momsregnskabet.

Hvis man ikke ønsker albanske tilstande her i landet, bør det været et krav, at staten vedkender, at staten er til for borgernes skyld og ikke omvendt. Denne sag drejer sig om et oplagt tilfælde af tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævet skat. Dette burde være ganske simpelt. Men vi har nu efterfølgende set, at der skal gå 3½ år, før en aftale kan indgås med skattemyndighederne. Denne aftale fejler skattemyndighederne efterfølgende af bordet og dikterer en anden løsning, som reducerer skattemyndighedernes tilbagebetalingspligtige beløb. Denne adfærd fra myndighedsside opfordrer, som det ses i Albanien, til selv-tægt og er ikke en retsstat værdig. Der burde ikke være nogen tvivl om, at beløbene, som de foreligger i den indgåede aftale, skal betales tilbage med det samme uden omsvøb og med en uforbeholden undskyldning fra skatteministeren, dels fordi der er gået så lang tid og dels for at undgå aftalebrud.

Dette er blot én sag ud af mange, hvor tilbagebetalingen er trukket i langdrag.

Fiskerne:

Fiskere, som for langt hovedpartens vedkommende sælger på auktion uden mulighed for at påvirke prisen og dermed overvælde afgiften på næste led, har også nogle åbenlyse sager, hvor skattemyndighederne er under mistanke for obstruktion.

Danmarks Fiskeriforening og Told & Skat udvalgte i fællesskab notbåden »Geysir« fra Hirtshals som prøvesag for konsumfiskeriet. »Geysir« havde alt i alt indbragt staten godt en million kroner i ambi, og som principalsag sprang sagen direkte over byretten til landsretten. Hidtil havde andre brancher ikke fået de indbetalte ambibeløb tilbage, fordi deres betaling til statskassen tilsyneladende kunne hentes gennem forhøjede priser.

I den dom, der blev afsagt ved landsretten, fik fiskerne imidlertid landsrettens ord for, at de ikke kunne gøre det samme. »Der var tale om et marked med hovedsagelig fri prisdannelse bestemt af udbud og efterspørgsel«, skriver landsretten blandt andet i sin begrundelse. Landsretten slår fast, at skipperen på »Geysir« lige så lidt som landets øvrige fiskere har